

“Van oude mensen, de dingen die blijven...: Spelen”

In Amsterdam wordt Kim Coppes ontvangen door Bernard de Roest, ‘rooie Bennie’ in zijn net betrokken appartement. Hij kijkt op televisie naar tekenfilms.

‘Ja van dat nieuws word ik zo droevig’ zegt hij met authentiek Amsterdamse tongval. Geboren in Amsterdam Oost.

De serie heet ‘Van oude mensen de dingen die blijven’ maar u bent nog niet zo oud?

Ik ben 66, bijna 67. Je gaat toch geen u zeggen hè. Dat is echt nog niet zo oud.

Nee, niet oud. Ik ben aan mijn been geopereerd, aan de ader. Roken is de boosdoener. Ik ga er mee stoppen hoor. Ik ga via de Jellinek een cursus doen. Ik hoop dat dat bij mij helpt. Ik heb mijn hele leven gerookt. Ik speelde muziek dus ik zat altijd in rookholen, vanaf mijn

zestiende. Ik begon met veertien al. Ik heb alles geprobeerd met pleisters en zo, daar krijg ik uitslag van. Het is zo’n heftige verslaving, je kunt het vergelijken met heroïne, cocaïne.

Maar het moet. Straks moet er nog een been af.

Ja dat komt wel voor. Maar zo drastisch is het nog niet.

Goed. Dit is ‘m. De gitaar.

Ja. Ik heb er nog wel drie. Maar ik kan moeilijk het podium meer op. Lukt niet meer. Maar de gitaar was er al vroeg. Mijn vader werkte bij de Amstel Brouwerij, als schilder. Maar hij deed ook artistieke dingen. Hij was regisseur, hij had een komisch duo in de veertiger/ vijftiger jaren. Ik weet nog goed als jochie, was ik een jaar of vier, moest hij ‘s avonds repeteren en wij stil zijn. Repeteren met ome Frans en tante Tessa.

Maar dat waren geen echte ooms en tantes?

Welnee, we noemden iedereen oom en tante. Altijd theater, muziek in huis. Anderen vonden vroeger dat muzikant geen echt vak was, dat vond mijn zus ook, maar mijn ouders pushten me zelfs. Mijn moeder was ook heel artistiek. Ze zat in het Jordaancabaret, Jordanese liedjes. Mijn moeder zong de hele dag.

Wat fijn.

Net als mijn kleinzoon. Vier jaar. Zingt de hele dag. Verzint zijn eigen teksten. Over de draaimolen en zijn vriendje. Met af en toe lalalalala tussendoor. Heerlijk.

En wanneer kwam bij u die gitaar erin?

O al heel vroeg. Met een vriend van mij, Jantje Plas. Die is later kickbokser geworden. Hij is nu dood hoor. Hoe hij gedood is weet ik niet. Hij zat in die scene. Maar had het hart op de goede plaats hoor. Goede gozer. Maar samen met hem had ik dus eerst een gitaartje gefiguurzaagd. Met van die elastiekies erop. We waren een jaar of tien.

Hoe kwamen jullie op dat idee?

Ja we waren gek van Elvis natuurlijk. Jaaa. Er is maar een King op de wereld. Kijk ik nog steeds, die filmpjes op Youtube. Maar dan stonden we dus bij de kapper voor de deur met dat gefiguurzaagde gitaartje te mimen. En mee te zingen.

**“Daarna heb ik
zelf een band
opgericht in
1966. Short ‘66.”**

En toen kreeg ik van mijn moeder een echte gitaar. Een witte gitaar. Een Rosetti. Vergeet ik nooit meer. Zomaar, niet eens op mijn verjaardag. En Jan Plas kreeg er ook één van zijn vader.

Wat geweldig.

Ja want we waren altijd met muziek bezig. Ik was er heel blij mee. En toen heb ik twee lessen gehad, bij Dijkman op de Transvaalkade. En de rest heb ik mijzelf aangeleerd. Na die lessen kon ik twee accoorden de rest van die greepjes heb ik zelf leren spelen. Wat een kick. Spelen. Zo lekker.

Toen kreeg Jan een aanbieding om slaggitarist te worden bij een band. En ik ging al zo naar de bas. Dat vind ik het mooiste instrument dat er is. Prachtig dat swingen wat je erop kunt doen. Het is de stuwende kracht achter een popband uiteindelijk. En ik luisterde heel veel naar jazz. Daarin ook, de bas de baas, natuurlijk.

Dus Jan spelen in het Gildehuis. En na twee maanden mocht de bassist niet meer van zijn meisje! Toen heeft Jantje Plas mij er natuurlijk bij gehaald. Ik moest in een week tijd al die liedjes leren. The Beatles, She loves you en dat soort. Die Engelse invasie. Een tijdje mee gespeeld. En toen in de Las Vegas, dat was een beruchte tent indertijd. Stonden de teenagers in de rij om binnen te komen. Leuk hoor die jonge meissies. Ja je was zelf jong.

Natuurlijk. En in jazzbars. Zaten we tot diep in de nacht te headbangen.

Huh, te headbangen?

Ja eigenlijk waren de jazzmuzikanten de eerste headbangers (doet voor hoe de hoofden schudden

tijdens het spelen, terwijl hij een zeer swingend deuntje humt).

Werd je ervoor betaald?

Neuh, nou, je kreeg wel wat. Maar dat ging allemaal op (maakt drinkbeweging).

Daarna heb ik zelf een band opgericht in 1966. Short '66.

Vernoemd naar uw gestalte?

Nou dat was de grap, we waren allemaal heel klein!

Aha.

Met die band heb ik platen gemaakt. We hebben een top 40 hit gehad: Mary is my sweetheart again. Bij het Relax Label van Willem Duys. Want wij zongen veel close harmony, daar hield hij van. Mooie nummers opgenomen, ook in Engeland. Goede recensies maar deed niet veel. En spelen spelen spelen spelen spelen, natuurlijk.

En toen ben ik gescheiden.

U was nog niet lang getrouwd dan?

Jaar of vier.

Waarom dan?

Dat is nog steeds niet duidelijk. We konden niet bij elkaar en konden niet buiten elkaar. Nog steeds niet. We hebben een zoon Paul. En twee kleinzoons Gijs en Ben. (hij toont me foto's, ook zijn ex-vrouw staat op het kastje).

Ruzie?

Het ging niet. Ik moest altijd spelen. En als ik thuis kwam was er niks gedaan. En ik heb een ontzettende hekel aan rotzooi.

Dan werd u boos?

Ja jawel. Ja ik dronk ook veel, ik zeg het maar zoals het is. Het hoort ook zo bij het muzikantenbestaan hè.

Wat een kick. Spelen. Zo lekker.

Iedereen deed dat. Na het spelen zaten we bijvoorbeeld in de kroeg met Ramses Shaffy, die heeft het uitgevonden. En Herman Brood. Die gebruikte alles. Heb ik later nog mee gespeeld. Was niet zo'n goede muzikant hoor. Heel beperkt. Kon maar 1 dingetje. Ook niet zo'n goede zanger. Klinkt misschien arrogant, maar heel veel muzikanten denken er zo over. Het was ook niet leuk. Hij moest zo vaak een shot, anders ging het niet, en dat was het. Maar goed, ik ontmoette toen ook een andere griet. Ben ik ook nog kort mee getrouwd geweest. Een Israëlische, Gemda. Ging ik mee naar Israel. Heb ik vier jaar gewoond, in Tel Aviv. Daar heb ik ook nog een bandje gehad. Dat ging niet zo lekker eigenlijk. Ik was glazenwasser voor de kost, ik pakte alles aan.

Wat ging er mis met die vrouw?

Ik had heimwee. Amsterdam. Ik moest terug.

Het lag niet aan haar?

Nee, ik zei haar dat ik naar Amsterdam ging en ze zei: ik begrijp het wel. Ik was al twee keer teruggeweest, en

daarna weer huilen en aan de keilewinkel. Niet te troosten als ik een Amsterdams liedje hoorde, vreselijk. Wat moest ik in die zandbak daaro? Mooi land hoor, daar niet van.

En Gemda daarna nog gemist?

Ach, ik heb ook nooit echt van haar gehouden. Ze was een vlucht. Weg hier, ik wou weg hier.

Waarvan weg?

Het spelen, het drinken, de rotzooi. De rotzooi die ik er zelf van maakte ook.

Maar met uw eerste vrouw heeft u weer contact? (zijn ex-vrouw nam de telefoon op bij het afspreken)

Ja zeker, sinds mijn eerste kleinzoon geboren is. Ze belde na al die tijd weer aan en ik zei: kom binnen, wil je een kopje thee of koffie of een borrel. Zegt ze: 'Nee, maar je bent opa geworden. Ik zeg: 'Wat zeg je?'

U wist van niets, had u ook geen contact met uw zoon?

Nee. Sinds Israel niks. Mocht wel, maar lag aan mij. Het ging niet goed met mij. Ik was weg, heb alles gedaan dat bij het muzikantenbestaan hoort. Maar je weet hoe het soms gaat met man en vrouw die uit elkaar gaan, die gaan elkaar het leven zuur maken. Ingrid heeft nooit een kwaad woord over me gesproken.

Wat goed, gelukkig.

Terwijl ik geen lieverdje was.

Is zij de liefde van uw leven?

Jaaa dat zeker. We maken nog steeds ruzie. Maar toch. En mijn zoon is gelukkig goed terecht gekomen, schat. Hij heeft een topbaan. Hij kan alles met die computers. Komen ze hem alles vragen, weet hij het. Mijn oudste kleinzoon is ook al zo'n whizzkid, nu al.

Geen muziek?

Niet echt, nou hij mixt wel.

Daar heeft hij ritmegevoel voor nodig.

Ja dat heeft hij wel. Maar mijn jongste kleinzoon, daar zit het echt in, en hoe. Altijd zingen. Mijn opa, mijn opa, mijn opa! Prachtig. Het gaat beter met mij sinds die jongens er zijn. Ik dacht: die wil ik recht in de ogen kunnen kijken, stoppen met alle rotzooi. Want ik ben best een aardige gozer.